

אשה לה' לכאורה מיותר הל"ל וסקריב מצח השלמים את החלב וגו', אך בכ"מ שמזכיר האימורים אינו מזכיר חיבת הפרטים כ"א מקדים תחלה הכלל, כי כן דרך המקרא לדבר בדרך כלל ופרט לכן כאן אומר תחלה וסקריב מצח השלמים אשה לה' כלל אח"כ מפרט מהיהיה האשה את החלב וגו' :

את החלב ז"ל הרמב"ן שם חלב בלש"ק השומן הנפרד שאינו עם הבשר בדבר אחד כי השומן המתערב בבשר שאינו נפרד ממנו יקרא שומן כעין שאזר הכתוב וישמן יסורן, ויחלבו וישבעו וישמיו וכו' וכן בכ"מ וסחלב הוא הנפרד עליו קרום ונקלקל ולא יתערב בלשון בהן בשום מקום כאמרנו בשר שמן לא בשר חלב וכו' עכ"ל. אבל לפעמים חלב הוא לשון מוצחל לכן אמרו המפרשים ההבדל, חלב סחם, לעולם חלב ממש דוקא לא לשון מוצחל כי איך שייך מוצחל סחם הלא בהכרח מחויב לפרש מוצחל של מה, ולא יתכן שיכיה לשון מוצחל אח"כ בסמיכות כמו שיבאר למטה (פ"ט), ד"ס חלבו :

המכסה את הקרב הוא הקרום שעל הכרם (רש"י תלמוד בבלי י"ג) :

כל החלב אשר על הקרב להביא חלב שעל הקיבה, דברי ר"י ורש"י להביא חלב שעל הדקין (רש"י מה"כ) פי' חלב אשר על הקרב, הוא חלב הגס שעל הקרב עי' רמב"ן תלמוד שם אבל כ"מ שנאמר חלב אשר על הקרב נאמר תמיד עם רבוי כל זה פליגי ר"י ורש"י כמ"ש המזרחי ז"ל וז"ל, דמרבויא דאח כל החלב מרבינן החלב שעל הקיבה ושעל הדקין לדברי ר"י או שעל הדקין בלבד לדברי רש"י, ופי' להביא שעל הקיבה אף שעל הקיבה קאמר וכ"ש שעל הדקין אבל פי' שעל הדקין דוקא שעל הדקין קאמר וכו' דלר"י דדריש וכו' קרום ונקלקל ולא חייש לתוספת וכו' ע"כ וכו' אף שעל הקיבה וכ"ש שעל הדקין שהרי אם אותו שעל הקיבה שאין בו חלב א' מסימני החלב שעל הקרב והוא שהוא קרום ונקלקל אמר שהכתוב ריבם אותו לאסור כ"ש אותו שעל הדקין שיש בו שני הסימנים יחד שהוא קרום ונקלקל וגם תוספת, ולרש"י דדריש וכו' תוספת קרום ונקלקל וכו' ע"כ לומר דדוקא אותו שעל הדקין שיש בו שני הסימנים קאמר אבל אותו שעל הקיבה שאין בו חלב סימן אחד לא וכו' עכ"ל :

קשיא זו מוצחל ג"כ בחו' ביומא שם ועיין במהרש"א שם. ולדבריו אין שום מקום לתמיכה בחו"ט ודברי החס"ד נכונים מאוד. והנה שני פסוקים לשני האימורים למטה, כאוצר מהם ג"כ מלמד על חבירו, היינו פסוק לפני האמור למטה בן כשז ומלמד להכשיר לדקין של כל רוחב העורה כי כל האוצר בכלל לפני כח"ל ל"מ כ"ה בעו חלא אפילו ה"ס כאן בן בקר חצ"פ שחלף נאמר פתח מ"מ לא בעי כנגד הפתח דוקא ול"ד כאן חלא ה"ה בכל הקדשים קלים שחיתתן בכ"מ בעזרה כמפורש בצרייתא ח"ל, גם במשנת אצחו מקומן וכ"פ הרמב"ם ז"ל (שם ה"ד), וכן פסוק לפני האמור למטה בעו ומלמד לפסוק לדי דקין, ה"ה בכל הקדשים קלים כמ"ש בצרייתא שם (כ"ו ע"א) לשכות הבחיות לחול ופתחות לקדש וכו' ואין שוחטין שם קדשים קלים, פרש"י דהא בעינן לפני חלב מועד למעוטי לדי דקין וכ"פ הרמב"ם ז"ל בלכות בית הבחירה (פ"ו ה"ח) : **וזרקו** ולא זכר בשלמים קבלת הדם, לפי שבאמרו וזרקו וגו' ידעו שקבלו אותו שאם לא יקבלוהו איך יזרקו אותו (כרי"א) :

והקריב אינו רק הסקירה כי הסקירה פירש למטה (פ"ט) וסקריבו אותו וגו' רק ר"ל הפרשת האימורים, והפרשת האימורים זכר הכתוב בשלמים בלשון וסקריב כאן וכן למטה (פ"ט) בכשז וכן (פ"ד) בעו, אבל צפר כהן משיח אמר הכתוב ירים כמ"ש למטה (ר' ח') ואת כל חלב פר החטאת ירים ממנו, וכן צפר העלם דבר של צבור (שם פ"ט) ואת כל חלבו ירים ממנו, ובחטאת יחיד אמר בלשון יסיר כמ"ש (שם ל"א) ואת כל חלבה יסיר וכן בכשבה (שם ל"ט), אבל ענין כולם א' הוא, הן לשון הקדשה הן לשון תרומה הן לשון הסרה כולם הם ענין הפרשת האימורים, והעד ע"ז שהרי צפר כהן משיח נאמר ואת כל חלב פר החטאת ירים ממנו וגו' כאשר יורם משור זבח השלמים ובשור זבח השלמים לא נאמר לשון תרומה כ"א לשון הקדשה וכן בחטאת יחיד נאמר ואת כל חלבה יסיר כאשר הוסיף חלב מעל זבח השלמים וכן בכשבה נאמר ואת כל חלבה יסיר כאשר יוסף חלב בכשז מצח השלמים ובזבח השלמים לא נאמר לשון הסרה כלל, מבורר שאינם חלוקים חלא בלשון, אבל בעינינו אין סביל צייתם, לכן בשלמים חצ"פ שאומר בהם תחלה לשון הקדשה מ"מ אמר עליהם חצ"כ לשון תרומה ולשון הסרה :

(ד) וַיֹּאֲת שְׁתֵּי הַבָּרִית וְאֶת־הַחֶלֶב אֲשֶׁר עָלֶיהֶן אֲשֶׁר עַל־הַבָּסָלִים וְאֶת־הַיִּתְרֹת עַל־הַכֹּהֵן עַל־הַבָּרִית יִסְרְוֶהָ :

היותרת כתב הרמב"ם ז"ל בהקדמת ס' קדשים, ויותרת הכבד והוא הקלס הסחטין היולא ממנו כמו הבנה מן היד עכ"ל, אבל אונקלוס ויב"ע תרגמו חלרל דעל כבדא וכן פרש"י היותרת הוא דופן המסך ובלשון ארמי חלרל דכבדא עכ"ל, ובפ' תלמוד שם פירש"י ערפשא דכבדא, והיא היא :

על הכבד. ת"ה ויב"ע דעל כבדא, לדעתם כאומר אשר על, ותלה המזרק אשר חסר ומוזן בזה המאמר כדרכו על הרוב כמוש"ל תזריע (י"ג ל"ג) ומאודע (י"ד ו"א) אבל לפ"ז מלה על מיותר, הל"ל ואת יותרת הכבד כמ"ש לו (ח' ע"ז) ושמיני (ט' י"ט) לכן פירש"י והוא מת"כ, שיכול מן

שתי הבלייות בת"כ שתי הכליות לא בעל כוליה אחת ולא בעל שלש ע"כ, דאל"כ שתי מיותר כי הכליות מיטות רבים שנים, ופסוק כוליה אחת או שלש אינו מטעם מוס כ"א כמ"ש הרמב"ם ז"ל הלכות איסורי המזבח (פ"ב ה"א) וז"ל וכן אם נמלא א' מאיבריה הפנימיים חסר חצ"פ שאינה עריפה כגון שנמלאה בכוליה אחת או שנטל העחול ה"ז אסורה למזבח ונשרף לא מפני שהיא בעלת מוס שאין חסרון שבפנים מוס חלא מפני שאין מקריבין חסר כלל שנאמר תמימים יהיו לכם, וכל היסר כחסר לפיכך אם נמלא שם שלש כוליות או שני עחולים פסולה עכ"ל :